

гато ние трѣбваше, на два обширни операционни театра — въ Азия и Европа — да се срѣщнемъ съ руситѣ (които попълватъ своята армия отъ 110 милиона жители), то намъ прѣдстоеше да попълниме нашитѣ контингенти само отъ нѣколко милиона подданници!

Това съотношение е до толкова краснорѣчиво, че нѣма нужда отъ коментарии; обаче, ние мислимъ че нѣма да бжде справедливо, ако не покажемъ до каква степенъ на напъжение е достигнало направеното у насъ усилие, като дадеме списъка на тѣзи отъ нашитѣ провинции и народности, които не тѣглятъ жребие; ето ги:

1. По-голъмата часть на горна-Албания;
2. Пограничитѣ кюрди;
3. Многочисленитѣ арабски плѣмена;
4. Обширната Йеменска областъ и източното крайбрежие на Червеното море: Хеджасъ и пр. и пр;
5. Ливанската провинция;
6. Провинцията Бассорахъ;
7. Триполи;
8. Критъ и Архипелага.

Всичкитѣ тѣзи страни, освободени отъ воинската повинность, заематъ една територия равна на Германия, Франция и Австрия взети заедно! . . . И тази империя, границитѣ на която обематъ: по-голъмата часть на Сръдиземното море, Мраморното море, Балканскитѣ държави, Черно море, часть отъ Азия, Персийския заливъ, Оманското и Червеното морета; да тази огромна империя се охранява и защищава, само отъ четвъртата часть отъ това население което я обитава!

Допущайки (което, както ще видимъ, е далечъ отъ дѣйствителността), че при такова едно численно